

CHƯƠNG XVI

VÀO tuần lễ thứ hai của Tháng Năm, ba cô gái trẻ cùng đi từ phố Gracechurch để về Hertfordshire. Khi họ gần đến một quán trọ dùng làm điểm hẹn nơi xe ngựa của ông Bernet đến đón, họ đã thấy Kitty và Lydia nhìn xuống từ phòng ăn trên lầu. Hai cô đã đến trước hơn một giờ, thỏa thích đi mua sắm trong một cửa hàng bán mũ, xem linh canh đang đứng gác, thưởng thức món xà lách trộn dấm.

Sau lời chào hỏi, hai cô đặc chí trình diện một cái bàn đã được bày sẵn thức ăn nguội, kêu lên: "Trông ngon lắm phải không? Các chị có ngạc nhiên thích thú không?" Lydia thêm:

- Chúng em đãi các chị đây, nhưng các chị phải cho chúng em mượn tiền vì chúng em đã tiêu hết tiền ở cửa hiệu đang kia.

Rồi cô cho xem mấy món hàng:

- Nhìn đây, em đã mua chiếc mũ này. Em nghĩ nó không đẹp lắm, nhưng tha mua nó còn hơn không. Em

sẽ sửa nó khi em về đến nhà, để xem nó có đẹp hơn không.

Khi các cô chị có lời chê bai, cô dừng dừng tiếp:

- À! nhưng cô vài ba cái còn xấu hơn nhiều. Khi em mua ít vài sa-tanh mẫu may viền quanh, em nghĩ nó xem cũng được. Hơn nữa, nó không còn có ý nghĩa trong mùa hè này, sau khi đơn vị dân quân đã rời khỏi Meryton, họ sẽ ra đi trong hai tuần.

Elizabeth thốt lên, trong hải lòng tốt độ:

- Họ sẽ đi thật à?

- Họ sẽ đóng trại gần Brighton; em rất muốn pa-pa dẫn tất cả chị em ta đến đấy mùa hè này! Đây sẽ là kế hoạch tuyệt vời, và em tin chắc sẽ không tốn kém gì nhiều. Mẹ cũng sẽ muốn đi cho bất cứ việc gì.

Elizabeth nghĩ: "Đúng vậy, đây sẽ là kế hoạch thật tuyệt, làm vui tất cả cùng một lúc. Chúa tôi! Brighton, thêm một trại quân cho cả bọn vốn đã bị chao đảo vì một trung đoàn khốn khổ và những buổi dạ vũ hàng tháng tại Meryton".

Lydia nói, khi các chị em cùng ngồi xuống bàn ăn:

- Bây giờ em có ít tin tức cho các chị. Các chị thử đoán xem! Đây là tin cực kỳ tốt đẹp, tin quan trọng, có quan hệ đến một người mà tất cả chúng ta đều mến.

Jane và Elizabeth nhìn nhau, anh bối bần được bảo không cần phải kể cặn phục vụ họ. Lydia cười, và nói:

- À, hai chị vẫn có tính nghiêm trang và cẩn trọng. Hai chị nghĩ không nên cho anh bối biết, như thế anh muốn biết lắm! Em nghĩ chắc hẳn anh ta thường nghe những tin xấu hơn là tin em sẽ tiết lộ. Nhưng anh ta xấu trai quá! Em vui thấy anh ta đã đi khỏi. Trong đời em chưa từng thấy người nào có cái cằm dài như thế. Được rồi, bây giờ là tin em muốn loan báo; đây là về anh Wickham, quá tốt cho anh rồi, phải không? Không có nguy cơ Wickham cưới cô Mary King. Anh ấy là của chị đây! Cô kia đã đi với ông chủ của cô xuống Liverpool, rồi sống tại đây luôn. Wickham được an toàn.

Elizabeth thêm:

- Và Mary King được an toàn!, an toàn tránh khỏi cuộc hôn nhân khinh suất về mặt sự sản.

- Cô ấy đã ngu xuẩn mà bỏ đi, nếu cô ấy thích anh.

Jane nói:

- Nhưng chị hy vọng không bên nào còn quyến luyến.

- Em chắc hẳn anh ấy không quyến luyến. Em có thể trả lời về việc này, rằng anh cóc cần cô. Ai lại màng đến cái ngữ đầy tàn nhang xấu xa như thế!

Elizabeth bị sốc khi nghĩ rằng, dù cô không có khả năng diễn tả thô lỗ như thế, sự thô lỗ trong cảm nghĩ theo cách này không khác nào khi bộ ngực của cô được tự do phơi bày!

Sau khi họ đã ăn xong và các cô chỉ trả tiền, họ gọi người đánh xe và chất lên mọi hành lý, thùng hộp, túi gói, cùng mấy món hàng Kitty và Lydia đã mua mà không ai thích. Lydia thốt lên:

- Ta chống chọi lên nhau tuyệt lắm sao! Em vui vì đã mua chiếc mũ, không chỉ vui vì được có thêm một cái hộp! Bây giờ ta hãy thoải mái và ấm cúng, tha hồ nói cười dọc đường về. Trước nhất, xin các chị kể cho nghe những chuyện đã xảy ra từ khi rời khỏi nhà. Các chị có gặp anh nào dễ mến không? Có ai theo tán tỉnh không? Em đã hy vọng một trong các chị sẽ có một đức ông chồng trước khi trở về. Em có thể nói chị Jane chẳng bao lâu sẽ trở thành gái già. Chị đã gần hăm ba. Chúa ơi, em sẽ xấu hổ lắm sao nếu không thể lấy chồng trước tuổi hăm ba! Di Philips muốn chị lấy chồng lắm đấy, chị không biết đâu. Di bảo đáng lẽ Lizzy nên lấy anh Collins, nhưng em nghĩ chuyện này không có gì hay ho cả. Chúa ơi, em ao ước được lấy chồng trước các chị, rồi em sẽ đi kèm các chị đến tất cả những buổi dạ vũ. Trời ơi! ngày nọ chúng em có một buổi thật vui ở nhà Đại tá Forster. Kitty và em định đến chơi ở đây một ngày, và bà Forster hứa sẽ

tổ chức khiêu vũ vào buổi tối (tiện thể, bà Forster và em là bạn thân với nhau!), nên bà mời hai chị em nhà Harringtons đến, nhưng Harriet bị bệnh và chị Pen phải đến một mình. Và rồi, các chị nghĩ chung em đã làm gì? Chúng em cho Chamberlayne ăn vận quần áo phụ nữ, để cải trang thành một cô gái - chỉ đùa thế thôi. Không một ai khác biết ngoại trừ ông bà Forster, Kitty và em, và bà dì, vì phải mượn áo của bà, các chị không thể tưởng tượng hẳn trông giống con gái như thế nào! Khi Denny, Wickham và Pratt cùng vài ba anh khác bước vào, họ không hề biết đây là anh ta. Trời đất, em cười quá sức!, bà Forster cũng thế. Em nghĩ em suýt ngất đi. Và như thế làm mấy anh nghĩ ngờ, rồi chẳng bao lâu họ tìm ra nguyên nhân.

Với các mẩu chuyện về dạ vũ và đùa cợt như thế, cùng với những thêm thắt của Kitty, Lydia cố làm các cô chị vui suốt đường về Longbourn. Elizabeth muốn nghe càng ít càng tốt, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nghe đến cái tên Wickham.

Họ được tiếp đón nồng hậu ở nhà. Bà Bennet vui sướng nhìn thấy Jane vẫn đẹp như trước. Hơn một lần trong buổi ăn tối, ông Bennet nói với Elizabeth:

- Bố vui được thấy con trở về, Lizzy.

Buổi họp mặt trong phòng ăn có nhiều người, vì hầu hết người trong nhà Lucas đến để gặp Maria và

nghe tin tức của cô, hỏi han mọi chuyện. Phu nhân Lucas hỏi Maria về sức khỏe và đàn gà của cô con gái lớn của bà. Bà Bennet còn bận rộn gấp đôi, một mặt hỏi han Jane về thời trang hiện tại, mặt khác nói lại với cô em nhà Lucas. Lydia, với giọng át tiếng mọi người khác, kể về các thú vui ban sáng cho bất cứ người nào muốn nghe cô.

- Này! Mary, em ước có chị đi cùng, vui lắm! Trên đường đi, Kitty và em kéo mọi màn cửa xuống, giả vờ như không có ai ngồi trên xe. Em có thể đi suốt đường như thế, nhưng Kitty bị khó chịu. Khi chúng em đến George, em nghĩ chúng em đã xử sự tốt, vì chúng em đãi ba chị món thịt nguội ngon nhất thế giới; nếu chị ra đi rồi trở về, chúng em cũng sẽ chiêu đãi chị như thế. Và thật là vui khi mọi người ngồi trên xe. Em cứ ngỡ tất cả chị em mình không thể chắt lên xe được. Em cười gần chết. Và rồi tất cả chị em đều vui sướng trên đường về! Nói cười huyên náo, đến nỗi ai cũng có thể nghe được cách mười dặm!

Mary trả lời, nghiêm trang:

- Chị không hề xem nhẹ những vui thú như thế, rõ ràng hợp với tính khí của phụ nữ. Nhưng thú thật chị không ham gì những thú này. Nhất định chị thích đọc sách hơn.

Nhưng Lydia không muốn nghe một tiếng nào trong câu trả lời. Cô ít khi lắng nghe ai hơn nửa phút, và không bao giờ muốn nghe Mary.

Vào buổi chiều, Lydia náo nức với những cô gái khác để đi đến Meryton và để xem mọi người đang làm gì, nhưng Elizabeth khẳng khẳng chống đối. Không nên nói rằng các cô nhà Bennet không thể ở nhà nửa ngày mà không đi theo đuổi các sĩ quan. Cô chống đối vì có một lý do khác. Cô chán ngấy gặp lại Wickham, nhất định tránh việc này càng lâu càng tốt. Điều an ủi cho cô, rằng trung đoàn sẽ di chuyển, thật sự khó mà diễn tả. Họ sẽ lên đường trong hai tuần, và sau khi họ đã đi, cô hy vọng sẽ không còn việc gì khiến cho cô bận tâm về anh ta.

Chỉ vài giờ sau khi về đến nhà, cô nhận ra rằng bố mẹ cô thường bàn bạc về kế hoạch Brighton mà Lydia nói đến ở quán trọ. Elizabeth thấy ngay ông bố không hề muốn chiều theo, nhưng những câu trả lời của ông vừa mơ hồ vừa lập lờ; còn bà mẹ thì không hề lo ngại về thất bại tuy bà thường ngã lòng.